

Азъ останахъ да гледамъ и да въздишамъ, догдѣ слънчевитѣ зари, като се качуваха полека-лека възъ предѣлникътъ, не се изгубиха въ дънъ-глубинитѣ небесни, и догдѣ мракъ не покри тойзи предѣлъ отъ чудеса на красотата и очарование.

Като настана нощъ, повика ни Иванъ да вечеряме, и ние отидохме подъ стрѣхата. Тамъ, около широка паралия, бѣха насѣдали Арнаутитѣ, и съ дървени лъжици ловѣха рѣдкитѣ бобови зърна изъ широкиятъ прѣстенъ сѣждъ. Тамъ се смѣстихме и ние, та правѣхме както тѣ. Благодарение на отличната шарá, ние се осѣтихме задоволни и отидохме да спимъ.

По-нататъкъ, подъ ведро небо, постла Иванъ розовка, и на нея черга; — ние лѣгнахме, и се покрихме съ друга черга, та заспахме сладко. На-сутренята, при-зори, събуди ни Иванъ, и ни каза, че трѣбвало да готви гроздѣ за проданъ въ Стамбулъ.

Тогазъ извадихъ на-срѣдъ въпросътъ, че трѣбва и азъ да си промѣня дрѣхитѣ.

— Ахъ, повика Иванъ, азъ имамъ за тебе прекрасно облѣкло, — и се вавтече въ градината.

Татъкъ висѣше на пѣртъ единъ голѣмъ парцалъ, който служѣше да плаши врабитѣ и гаргитѣ, та да варди градината. Иванъ свали тоя парцалъ, и ми го донесе. То бѣха потури отъ български шаякъ, и споредъ раздранитѣ имъ мѣста трѣбва да сж ги носили цѣли двадесетъ години. Азъ ги зехъ и се зарадвахъ, каквото, нити кѣто дѣте, не бѣхъ се зарадвалъ на най-хубавото си ново облѣкло.

И така, азъ обухъ тѣзъ потури, и хвърлихъ на-раме — възъ Македонскитѣ си елекъ — една скжсана арнаутска салтамарка, която още ми даде Иванъ, — та съ стариятъ си дълбокъ фесъ, и съ скжсанитѣ си обуца, приличѣхъ сжщо кѣто Арнаутче — чобанче,